О древо Вітчизни,
ти – домівка і ціла країна.

Плуг вивертає
то наконечники стріл,
то осколки снарядів...

О древо Вітчизни,
ти радість і біль,
і поклик сурми,
і сонця щит –
найзатишніша квітка,
чиї пелюстки на обличчях вітрів
ластовинням.

Хто тебе забува,
залишається без коріння.
І не згадати йому
навіть замерзлий стук дятла,
що розтає в зорі...

Всі ми – живі і полеглі,
всі ми навічно в тобі.